

[Udenrigsministeren]

lad os nu lige huske på, hvad det var, vi skrev under på i sin tid, da vi skrev under på Romtraktaten. Vi skrev bl.a. under på den præambel, der siger, at vi er besluttet på at skabe grundlag for en stadig snævrere sammenslutning mellem de europæiske folk, at vi har det forsat gennem fælles handling at sikre økonomiske og sociale fremskridt for vore lande ved at fjerne de skranker, der deler Europa, som sætter det som et væsentligt mål for deres bestræbelser stadig at forbedre deres folks levevilkår og beskæftigelsesforhold, som erkender, at fjernelsen af bestående hindringer kræver fælles indsats med henblik på at sikre en vedvarende ekspansion, ligevægt i samhandelen og redelig konkurrence.

Det står der i indledningen til Romtraktaten, som Danmark har tilsluttet sig, det er noget, vi har forpligtet os til. Men det, der udtrykkes her, er jo ikke en stilstand, det er en udvikling, og jeg må minde om, hvad den tidligere formand for folketinget hr. Karl Skytte har gjort opmærksom på i den debat, der føres om disse spørgsmål. Han har sagt: når man er med i et samarbejde, må man også være med til dets udvikling. Jeg bed mærke i, at hr. Niels Helveg Petersen i dag var inde på præcis det samme, da hr. Niels Helveg Petersen sagde: vi er indstillet på en udvikling af samarbejdet.

Derfor er det så vigtigt, at vi i denne debat husker på, hvordan de andre opfatter vores vægring ved at deltage i denne udvikling af samarbejdet, hvordan de opfatter det, som om vi vil løbe fra en forpligtelse til at afløse stilstand med udvikling, og hvordan det i de andres øjne er noget, der sker med tyndbenede argumenter, der skal dække over indre splid. Det er derfor, de andre siger, at de ikke vil acceptere, at 5 millioner mennesker med så tynde argumenter blokerer for den udvikling, 320 millioner andre europæere ønsker at gennemføre.

Det er derfor, det spørgsmål, vi står over for, i sidste ende er et spørgsmål om, hvorvidt Danmark fortsat skal deltage i det europæiske samarbejde eller ej.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Hr. Ivar Nørgaard gjorde sig med sit indlæg store anstrengelser for at søge at miskreditere udenrigsministerens indsats under re-

geringskonferencen også i løbet af de sidste dages indsats. Det er efter den gamle recept: hvis man må opgive at få bolden, kan man altid gå på manden, men det har det fodboldkyndige danske publikum aldrig respekteret, og det tror jeg heller ikke vil ske i dette tilfælde.

Jeg mener, det står klart for langt de fleste af os, at udenrigsministeren har haft en svær opgave, for det er sandelig en svær opgave at gå ned i Europa og slås for hr. Ivar Nørgaards tanker. Det tror jeg de fleste uden videre vil forstå ikke er nogen særlig nem opgave.

Men jeg mener, vi kan slå fast i dag, at på alle de afgørende områder fik Danmark støtte til folketingets synspunkter. Vi har nået fornemme resultater under regeringskonferencen, og det er selvfølgelig ikke mindst udenrigsministerens fortjeneste, for det er udenrigsministeren, som mere end nogen anden har plejet disse forhandlinger gennem de sidste mange måneder.

Jeg kan også sige det på en anden måde, lidt mere elskværdigt: vi kan slå fast i dag, at udenrigsministeren til trods for et hårdt pres, ikke mindst fra de socialistiske regeringer i Europa, undlod at falde omkuld, på samme måde som f.eks. hr. Ivar Nørgaard faldt omkuld i 1975 i spørgsmålet om at give Europa-Parlamentet større beføjelser på budgetområdet.

Jeg synes derfor, det er gået pænt, og jeg synes, vi står med et godt forhandlingsresultat, set med danske øjne og set med europæiske øjne.

Hr. Ivar Nørgaard refererede til en artikel, jeg skrev den 1. december i Berlingske Tidende, og det var jeg glad for, for den vedkender jeg mig gerne i dag, for jeg synes, det var en rigtig beskrivelse. Jeg sagde, at diskussionen i Europa har stået mellem dem, der ville gå meget langt, og os andre, som ville have en minimalløsning. Med os var Storbritannien og til dels Grækenland og Irland, og vi kan fastslå, at det blev vores synspunkt, som sejrede, selv om vi var mindretallet. Det synes jeg i og for sig er en fornem karakteristisk af forhandlingsklimaet i Europa. Selv om vi var et mindretal af landene, kom forhandlingsresultatet til mest at bære præg af vore synspunkter, og derfor synes jeg oprigtigt talt, at hr. Ivar Nørgaards indsats i debatten, som jo koncentrerer sig om to bitte små